

ΙΕΡΜΑΝ ΜΠΑΓΚ : ΑΓΑΠΗ

Ίσως ή ιστορία αυτή είναι πάρα πολύ άσήμαντη και δέν λέει τίποτε. Έδώ ούτε χαϊδευτικά χαμόγελα ούτε φιλιά αγάπης ούτε πόθοι δίνουνε άφορμή σέ ρυθμικές λέξεις, ποϋ οί ποιητές τις έχουνε βρή για να μιμούνται τή μουσική και τούς τόνους. Έχει για πρόσωπα μόνο δυό αδέρφια και δέν κλείνει μέσα της κανένα δράμα. Κι' όμως μάς δηγάται για μιá ηρωίδα, γιατί βρρίσκονται ηρωίδες και στην άσήμαντη ζωή, ποϋ ζούμε καθημερινά, — πολύ μεγαλύτερες από τις θεές τών μυθιστορημάτων και τις βασίλισσες τών ερωτικών τραγουδιών . . . Και ή νέα αυτή γυναίκα ήτανε μιá από αυτές.

*

Τά δυό αδέρφια αγαπιόντουσαν σ' άπερίγραφτο βαθμό. Κάθε παιχνίδι τής παιδιάτικης τους ζωής τώχανε παίζει μαζί, τής κάθε μέρας τά μικρά επεισόδια τά είχανε ζήσει μαζί. Όταν παίζανε «ίπποδρομιο» στη μεγάλη σοφρίττα, ήτανε αυτή ή «Μίςς Φλόρα» με τις χαριτωμένες στάσεις πάνω στο μεγάλο κουνιστό αλογάκι όταν παίζανε βαπόρι, ήταν αυτή και μάγερας και ναύτης. Είναι αλήθεια, πώς φοβώτανε πολύ να κρεμέται έτσι με τó ένα πόδι από την κούνια τής γυμναστικής και πώς είχε κι' αυτή την όρεξη να στέκεται με άσπρη ποδιά πίσω από τó μπουφρέ, όταν παίζανε ζαχαροπλαστείο, αντίς πάντα να ξεπλήνη τά φλυτζάνια πίσω από τó ξύλινο διάφραγμα. Μολοντούτο έπρεπε και να κρεμέται από τó πόδι και να πλένη τά φλυτζάνια: τ' άγόρια στην αυλή χροχοτούσανε τόσο πολύ όταν ό Ένρικ έκανε γυμνάσια μαζί της στην κούνια τής γυμναστικής και όταν παίζανε ζαχαροπλαστείο, δέν ήξερε ό Ένρικ, σ' αληθινά, να πλένη τά φλυτζάνια.

Όταν ό Ένρικ ήτανε ταχυδακτυλουργός, στεκότανε αυτή με τó πιάτο, ποϋ μέσα σ' αυτό τ' άλλα παιδιά ρίγχανε τις πεντάρες τους, και άνοιγε και έκλεινε την «αύλαία», τραβώντας την κουρτίνα. Έκανε πάντα την ταπεινότερη δουλειά και μιá φορά, ποϋ παίζανε κωμωδία και ποϋ είχε παίζει τόσο ώραία, ποϋ όλοι οί προσκαλεσμένοι τών γονέων τους την καλέσανε πάλι στη σκηνή και μόνο κείνη—βγήκε με δυσκολία, κρατώντας από τó χέρι τόν Ένρικ, και με τά κλάματα στο λαιμό και φλογισμένα τά μάγουλα τούς φώναξε :

«Μ' αϊτός έδώ λοιπόν είναι, ποϋ τό γράψε.»

Τήν Κυριακή στο φρούτο δέν ξεκολλούσε τά μάτια της από τó

¹ Γεννήθηκε στα 1857· ένας από τούς καλούς λογοτέχνες και τούς καλύτερους conféranciers τής σύχρονης Δανίας, μα με πολλά άτομικά ελαττώματα.

γλυκό, ὅσο τὸ κόβανε, κι' ἀφοῦ ἔβρισκε τὸ μεγαλύτερο κομμάτι, τῶ-
δειχνε στὸν ἀδερφό της καὶ του ψιθύριζε :

« Α ὕ τ ὀ νὰ πάσης »·

Ἦταν ὁ Ἐνρικ ἐμελετοῦσε γιὰ νὰ ξεταστῆ καὶ νὰ γίνῃ φοιτη-
τής, ἀγρυπνοῦσε αὐτὴ τὴ νύχτα. — Καὶ ὅταν ἔβλεπε, πῶς τὸ κεφάλι
του ἄρχιζε νὰ γνεύῃ καὶ νὰ γέρνῃ πάνω στὸ βιβλίον, ἐνικοῦσε αὐτὴ
τὴ δική της τὴ νύστα καὶ ἄρχιζε νὰ τον ἐξετάζῃ μὲ τὸ βιβλίον στὸ χέρι
καὶ γελούσε καὶ τοῦ δηγότανε ἱστορίες.

Ἦταν ἀγαποῦσε ἡ Ἰγγεμποργ τὸν ἀδερφό της.

Μὰ τώρα ἦταν ἀρρωστη, γιὰ θάνατο. Οἱ τρομεροὶ πόνοι τοῦ
ἀρθρῆτικου πυρετοῦ τὴν κατατρόωσαν καὶ ἡ ἀρθρῆτιδα εἶχε φτάσει
κοντὰ στὴν καρδιά. Καμιὰ ἐλάφρωση τῶν πόνων δὲν ἦταν δυνατή.
Μὲ τὸ κεφάλι γεμμένο στὸ πλάι, ὠχρή, ἦταν πλαγιασμένη καὶ βα-
ρειανάσαινε σὰν μικρὸ πουλί.

Μόνο τὰ μάτια ζούσανε στὸ πρόσωπο αὐτό. Ἦταν βαρειά, μὲ
μιὰ λάμψη πυρετοῦ ἀπὸ τοὺς πόνους, καὶ ὅταν οἱ πόνοι σὰν χίλια
διαπεραστικά σιλιέττα φαινότανε σὰ νὰ θέλανε νὰ σταματήσουνε
τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς μέσα σ' ἕνα ἀπίστευτο βάσανο, τρέμανε τὰ
χεῖλιά της.

Μὰ σπάνια μόνον ἐφώναζε. Ἔβγαινε τότε πνιχτὴ ἡ φωνὴ τοῦ
πόνου ἀπὸ τὰ χεῖλιά της, καὶ ὁ ἰδρῶς τὴν ἔλουζε· καὶ ψιθύριζε
σιγά-σιγά :

« Δὲν θυμώνεις, ἔ ; — μὰ πονάει τόσο πολὺ ».

Καὶ ὅταν ἡ μητέρα της ἔγερνε ἀπὸ πάνω της, ρωτοῦσε σιγά :

« Ὁ Ἐνρικ εἶναι ἔξω, δὲν εἶναι ; »

Γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ φωνάζῃ, ὅταν ἦταν ἐκεῖ.

Ἦρθε μὲσα κείνος, τρομαγμένος, καὶ εἶδε τὸ πρόσωπό της, ποῦ
τὸ εἶχε σημειώσει ὁ θάνατος, καὶ, ἀγκαλιὰ καὶ κάθε λέξη ποῦ πρό-
φερε, τῆς ἔφερε πόνον, μολαταῦτα τοῦ εἶπε :

« ὦ, εἶμαι καλοῦτσικα. »

• Θὰ γίνῃς γλήγορα καλύτερα . . . »

Κ' ἔτσι ἦρθε ἡ στερνὴ νύχτα.

Ὁ γιατρός δὲν ἔδινε πιά καμιὰ ἐλπίδα. Θὰ τέλειωνε σὲ λίγες
ῶρες.

Καὶ πάνω ἀπὸ ὅλο τὸ σπῆτι βασιλευε ἡ βαρειά σιωπὴ, ποῦ σκε-
πάζει ὅλα μὲ ἀγριο ζούληγμα στὸ σπῆτι, ποῦ περιμένεται ὁ θάνατος.

Ἐξω στὴν μεγάλη κάμαρα, δίπλα, καθόντουσαν οἱ ἄλλοι. Ἡ μη-
τέρα ἦταν ἡ μόνη ποῦ ἀγρυπνοῦσε, στὸ πλάι τοῦ κρεββατιοῦ. Μὲς'
ἀπ' ὅλες τὶς κάμαρες ἀκούγε κανένας τὸ ἀκατάπαυστο τικτικ τῶν ρω-
λογιῶν καὶ κάθε κρότος ἔφερε τρόμον κι' ἀγωνία.

Ἡ Ἰγγεμποργ εἶχε σωριαστῆ πάνω στὸ στρώμα της. Κάτω ἀπὸ
τὰ βλέφαρά της τὰ μάτια ἦταν σκοτεινιασμένα, σὰν δυὸ κόσμοι, ποῦ
σβύσανε, καὶ δὲν ἔβλεπε πιά. Μὰ πότε-πότε ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου
ἐτράνταζε τὸ βασανισμένο της κορμὶ καὶ φώναζε δυνατά.

Ἦταν περνούσανε οἱ ὥρες, ἐνῶ ἔφευγε ἡ ζωὴ.

Κατὰ τὸ πρωὶ σηκώθηκε ξαφνικὰ μ' ἕνα πῆδημα στὸ κρεβάτι·
καὶ μ' ἕνα τρομερὸ οὐρλιασμα ἔρριξε τὸ χέρι στὴν καρδιά της —
κι' ὕστερα ἔπεσε πάλι.

Ὁ Ἐνρικ ἔτρεξε μέσα. Ἐνόμισε, πῶς ἐτελείωσε. Μὰ ἐνῶ στεκότανε στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ κ' ἔτρεμε, σὰν νὰ εἶχε ὁ ἴδιος ἀγγιχτῆ ἀπὸ τὸν θάνατο, ποῦ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά του, ἀνοίξε ἡ Ἰγγεμποργ τὰ μάτια της καὶ τον ἐγνώρισε.

Πρῶτα τοῦ χαμογέλασε, γιὰ νὰ νοιώσῃ, πῶς τὸν ἐγνώρισε. Μὰ ὕστερα εἶπε :

«Εἶς' ἐδῶ ; γιατί δὲν πλάγιασες ἀκόμα ; πήγαινε, δὲν πρέπει νὰ με βλέπῃς.»

Κι' ὅταν ὁ Ἐνρικ ἔφυγε, ἀνασηκώθηκε κ' ἔγειρε στὸ στήθος τῆς μητέρας της καὶ της εἶπε :

«Γιατὶ δὲν μου τῶπες, πῶς ἦταν ἐδῶ ; Τοῦ κάνει τόσο κακὸ ὅταν φωνάζω. Πήγαινε μέσα καὶ πέ του, πῶς τώρα εἶμαι πολὺ καλύτερα.»

Ὁ σπασμὸς αὔξησε. Τὴν ἐτράνταζε τρομερά. Μὰ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν πόρτα ἔμενε ἡσυχά πλαγιασμένη, χωρὶς νὰ φωνάζῃ. Καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ θανάτου δὲν μπόρεσε νὰ της βγάλῃ οὔτ' ἓνα στεναγμό.

Αὐτὸ θὰ τον ἔλυποῦσε, κ ε ἰ ν ο ν .

Στὸ τέλος ἐξήτησε νὰ τον δῇ. Ἦρθε μέσα, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ· ἐσήκωσε τότε κείνη μὲ μιὰ στερνὴ προσπάθεια τῆς δύναμης της τὰ καμπούριασμένα της μπράτσα καὶ ἄρριξε γύρω στὸ λαιμό του.

«Μὴν κλαίς, εἶμαι καλά».

Καὶ τότε σωριάστηκε κάτω.

Ἦτανε πεσμένη νεκρὴ μὲ τὸ κεφάλι στὸ πλάι, σὰν λουλούδι, πού το τσακίσανε. Εἶχε πεθάνει πάνω στὸ τελευταῖο του χάδεμα.

✱

Γιατὶ τὰχα οἱ ποιητὲς ἔχουνε πάντα τόσο λίγα νὰ δηγοῦνται γιὰ τίς μικρὲς αὐτὲς ὑπαρξες, ποῦ εἶναι τόσο μεγάλες — γιατί μιλᾶνε πάντα γιὰ πάθη καὶ ποτὲ γιὰ τὴν αὐταπάρνηση ;

Κι' ὅμως ἡ αὐταπάρνηση ζῆ καὶ ποτὲ δὲν θὰ πεθάνῃ — γιατί εἶναι τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης ἡ κόρη.